

pravo duhovno jutro življenja, po katerem naj bi hrepenel vsak človek! – Ali si dobro razumel ta Moj naravni pouk?»

8 Rimljan je odgovoril: »Da, visoki Mojster in Gospod, hvala Ti za ta pouk. Zdaj se veselim tudi dneva z njegovimi pogosto zelo raznovrstnimi menjajočimi se pojavi.«

208. Pogovor o pticah selivkah

1 Med najinim pogovorom o naravnih stvareh so prišli iz hiše tudi naši Grki z zdravnikom iz Melite in se veselili lepega jutra, čeprav je bilo v tistem letnem času velikokrat že precej hladno.

2 Tudi gostilničar iz Jesaire, ki je bil še zmeraj navzoč, in nam že znani čolnarji so si ogledovali pokrito ladjo, ki je med nočnim neurjem pripeljala k obrežju herodijance – ti so še spali v svoji koči –, ter se zelo čudili, kako da se ni ta dokaj stara in ne preveč trdno grajena ladja potopila z drugimi štirimi ladjami vred.

3 **Eden od čolnarjev** je rekel gostilničarju: »Prijatelj, rešitelj je na obrežju. Ta ladja bi bila lahko še desetkrat slabša, pa bi jo Gospodova volja kljub temu zanesljivo rešila!«

4 Gostilničar je pohvalil čolnarja in mu pritrdil.

5 Kisjona pa je vprašal Rafaela, kaj pomeni, da gnezdi to jesen veliko vodnih ptic predvsem na obrežju, med njimi celo vrste, ki jih sicer opazimo ob Galilejskem jezeru zelo redko in jih je zelo malo.

6 **Rafael** je odgovoril: »Prijatelj, to ne pomeni nič drugega kakor to, da je med njihovo selitvijo z velikih jezer in morij skrajnega severa pihal drugačen veter kakor sicer; in prav zaradi nenavadnega vetra, ki je pihal tedaj, je zdaj jezero obilneje naseljeno s temi pticami, kakor sicer. Zaradi tega pojava bo tudi letošnja zima zelo mila – sicer bi se ptice preselile veliko dlje proti jugu in si zimska prebivališča poiskale tam. V tem povsem naravnem pojavu ni nič posebnega in upoštevanja vredno.

7 Grki, ki so pogosti prebivalci ob tem jezeru in se dobro spoznajo na lov na te ptice, bodo njihovo število že zmanjšali, saj so zanje prava poslastica; tudi njihovo perje cenijo in ga znajo zelo dobro uporabiti. In to, prijatelj, je že tudi vse, kar zadeva te ptice.«

8 **Kisjona** je rekel: »Ali ne bi smeli tudi mi, judje, loviti teh ptic in jih tako kakor Grki koristno uporabiti?«

9 **Rafael** je odgovoril: »O da, če bi jih znali loviti in nato pripraviti kot poslastico! Toda ker imate še dovolj čistih jedi vseh vrst, da se lahko nasitite, pustite te divje ptice; dokler ne boste v stiski, naj jih tako kot svinje, zajce, gazele, jelene in še vrsto drugih divjih živali lovijo revnejši Grki za hrano ter pripravljajo za uživanje.«

10 S tem pojasnilom je bil Kisjona zadovoljen in mu ni bilo več do lova.

11 Medtem ko so se navzoči še malo pogovarjali o tem in onem, so k nam na obrežje prispeli že tudi naši Jopljani, se prerinili k Meni, se Mi globoko priklonili in se z visoko dvignjenimi rokami zahvalili za včerajšnjo ozdravitev ter prijateljski sprejem in pogostitev, ki ju nikakor niso pričakovali.

12 **Jaz** pa sem jim rekel: »Prav je, da se Mi zahvalite za to, toda v prihodnje se Mi zahvaljujte brez zunanjih gibov, samo v srcu, ter z življenjem in ravnanjem po Mojem nauku – to Mi bo veliko bolj pogodu kakor globoko priklanjanje, dvigovanje rok in številne glasne besede. Ali ste vsi to dobro razumeli?«

13 **Ribič**, ki je bil rojen na Cipru, je rekel: »O Gospod in Mojster, poln božanske moči, oblasti in modrosti, Tvoj resnični in modri nasvet smo zdaj po Tvoji ljubezni in milosti dobro razumeli, ga kot Božji nasvet sprejeli v svojo človeško naravo in v prihodnje ga bomo tudi upoštevali; toda kljub temu mi dovoli pripomniti nekaj v naše opravičilo, o Gospod in Mojster!«

14 **Jaz** sem rekel: »Torej govori!«

15 **Ribič** je rekel: »Več kot res je, da Te lahko človek – ki Vate, tako kakor mi, živo verjame, da si, čeprav se nam kažeš kot človek iz mesa, z večnim Božjim duhom *eno* bitje in ena osebnost –, prosi brez vsakršnega giba in se Ti zahvaljuje v največji notranji tišini svoje narave in srca. Njegovi prošnji boš tudi prisluhnil in jo uslišal, ugajala Ti bo tudi njegova tiha, toda duhovno živa hvaležnost. Toda glej, ljudje smo že od otroštva vajeni, da prošnje in izraze hvaležnosti pospreмимо tudi z giba, da bi tako ljudem, ki jih za kaj prosimo, ali se jim zahvaljujemo za storjeno dobro delo, po stari navadi tudi navzven pokazali, kar v sebi živo in pristno čutimo.

16 Pogosto smo prisiljeni upogniti koleno pred ljudmi, ki so nam enaki, zato menim, da se še neprimerno bolj spodobi, da upognemo koleno in vse telo pred Gospodom večnosti. Naše telo je vendar zgolj Njegovo delo in nosilec žive duše, ki se lahko, če se preveč predaja poželenju svojega mesenega telesa, tudi pokvari. Če pa duša

telo prilagodi višjemu notranjemu, duhovnemu prizadevanju in ga usmeri v svoje duhovno, potem ta ne more tako zlahka grešiti proti Tvojemu redu, ki je moč in oblast Tvoje večne Božje volje – in to Ti gotovo ne more biti kakor koli neprijetno?«

209. Nevarnosti ceremonialne Božje službe in molitve

1 **Jaz** sem rekel: »Priatelj, to si dobro povedal, smisel tvojih besed je poživil Moje srce. In tudi prav je, če se človek, ki kaj prosi in se zahvaljuje, ob tem vede tako, kakor si opisal. Toda človek bi moral takšno usmerjenost potem tudi ohranjati in pravo življenjsko vrednost namenjati samo notranjosti, zunanost pa občutiti bolj kot nekakšno breme in jo podrediti svoji notranji moči; potem bi bile prošnje, zahvale in hvala, kot rečeno, tudi pravilne, dobre in Meni všečne.

2 Vendar ljudje ne ostajajo takšni, kakršni ste zdaj vi pred Menoj, še prehitro začnejo bolj ceniti zunanje obredje kakor notranjo življenjsko resnico. Če pristnega notranjega občutenja ne spremlja tudi ustrezno zunanje ravnanje, se jim zdi to premalo in nazadnje celo brez vrednosti; zadeva gre potem še prehitro tako daleč, da nekateri, kot na primer nekateri posvečeni in od Boga izbrani in poklicani duhovniki, začnejo ljudstvo zapeljevati in ga učiti, da navadnemu človeku zadostuje že to, da samo skrajno spoštljivo upošteva njihove predpise o vedenju, saj naj bi bili lastna notranja prošnja in zahvala pred Bogom brez vrednosti in učinka. Bogu naj ne bi bili samo ne všečni, temveč naj bi ju celo upravičeno preziral, saj naj bi Mu se zdele takšna samovoljna notranja molitev, prošnja in zahvala celo nekaj predrznega in bogokletnega.

3 Kaj se nazadnje izcimi iz tega? Glej, ljudje se začnejo od Boga čedalje bolj oddaljevati, namesto da bi se Mu v srcu, ljubezni, pravi živi veri in zaupanju vse bolj približevali! Zaupna, iskrena in čista ljubezen se sprevrže v grozljiv strah, živa resnična vera v mračno pogansko praznoverje, v katerem se potem lena in vsakršne prevare sposobna duhovniška kasta zemeljsko zelo dobro počuti, tako imenovani navadni ljudje pa pri tem pogosto nemočno trpijo v duhovni stiski in obupujejo v trdi temi, revščini in slepoti. Velikokrat si ne morejo priskrbeti niti primerne hrane, ker jim leni in delu sovražni, tako imenovani od Boga poklicani duhovniki, ki se množijo kakor muhe, in ubogemu ljudstvu z različnimi obljubami o onstranskem

nebeškem veselju in s še pogostejšimi kričečimi grožnjami z večnimi peklenskimi kaznimi, mukami in mučenjem vse dobesedno odžirajo od ust in si tako mastijo trebuhe – to lahko dobro vidiš zdaj pri farizejih in tudi starih poganskih svečenikih.

4 In glej, vse to se postopno rodi iz začetnega sicer zelo nedolžnega in celo na videz moralno spodobnega zunanjega vedenja ob prošnjah, zahvalah in molitvi, in Bog mora nazadnje spet zaklicati ljudem po kakšnem na novo prebujenem preroku: 'Glejte, to ljudstvo Me časti z ustnicami, z nekoristnim in mrtvim posvetnim obredjem – toda njegovo srce je daleč od Mene!'

5 Zato si zapomnite, in to naj postane vaše trajno življenjsko vodilo: Bog je v Sebi duh, poln ljubezni, resnice, modrosti in moči, nespremenljiv od vekomaj, zato se lahko tudi časti samo v duhu in resnici, ki je v človeku.

6 Če si kdo želi, da bi mu Bog kot edini pravi Stvarnik in Oče vseh ljudi in angelov pri tej ali oni zadevi pomagal, naj se s prošnjo ne odpravi v tempelj ali sinagogo in tudi ne k duhovniku, temveč naj se za teče v kamrico, zlasti v tišino svojega srca, in tam moli k Bogu in Ga kakor najbolj ljubečega očeta prosi za pravo pomoč. In Oče, ki vse, pa naj bo še tako skrito, sliši in vidi, bo tistemu, ki ga *sam* ustrezno in v duhu resnice živo prosi, zmeraj rad dal tisto, kar ga je pravilno prosil – o tem ste lahko prepričani. Toda ob prošnji, javno izrečeni pred ljudmi, pri čemer srce skoraj ne sodeluje, nebeški Oče ne bo nikoli izrekel Svojega vseмогоčnega Amena.

7 Vse to razumite, si dobro zapomnite in se po tem tudi ravnajte, da ne boste videli, kako bodo vaši nasledniki zašli v še hujše poganstvo, kakršno je zdaj vsepovsod med ljudmi na tej zemlji.

8 Všečno obredje se zdi morda nekaj vredno domišljavim, slepim, ponosnim in častihlepnim ljudem, toda pred Tistim, ki je sam večna ljubezen in resnica in ves čas vidi najbolj notranje in duhovno živo in resnično, pa obredje ne velja nič, velja edino živa notranja življenjska resnica.

9 Če boste torej Očeta prosili za kaj, Ga ne prosite tako zelo za dobrine te zemlje, za katere si prizadevajo slepi in neumni pogani pa tudi judje in farizeji, ki so pozabili na Boga, temveč ga prosite predvsem za neminljive zaklade duše in duha, in zanje ne boste nikoli prikrajšani. Tuzemske dobrine, nujne za začasno ohranjanje življenja, bodo vsakomur, ki vse svoje prizadevanje, prošnje in iskanje usmeri

samo v Božje kraljestvo in njegovo najbolj ljubečo pravičnost, kar prosto dane.

10 Kdor je že močno vpet v duha in s tem v Božje kraljestvo, bo tudi gospodar nad stvarmi sveta in ne bo nikoli v posebno veliki stiski glede hrane za svoje telo. Toda tudi za duhovno prebujenega je vsekakor boljše, če uživa v dobrinah Božjega kraljestva, ob tem pa trpi tudi manjše pomanjkanje dobrin te zemlje. Tudi to si zapomnite in to uresničujte!«

210. Usoda trdosrčnih v onstranstvu

1 (**Gospod**): »Zbirajte samo takšne zaklade, ki jih ne morejo načeti molji in jih ne uničita rja in trohnoba.

2 Varujte se dobrin in zakladov tega sveta, kajti v njih prebiva zli duh skušnjave vseh grehov!

3 Ko molite k Bogu in v srcu govorite: 'Oče v nebesih, ne pelji nas v skušnjava!' s tem sporočate, mislite in želite, naj vas Bog ne preskrbi s preštevilnimi zemeljskimi dobrinami in zakladi, temveč Ga prosite samo za vsakdanji kruh – tega pa vam ne bo odtegnil, saj najbolje ve, kaj potrebujete.

4 Če boste po Mojem nauku Boga ljubili nadvse in drug drugega tako, kakor se ljubite sami in vsestransko skrbite za najboljše zase, pa se medsebojno tudi ne boste mogli pritoževati nad kakršnim koli pomanjkanjem. Kajti stiska in revščina med ljudmi na tej zemlji nastajata samo zaradi človeške trdosrčnosti – ta pa je zmeraj posledica pomanjkanja vere ali mračnega praznoverja. Kajti kdor ne veruje v enega, večno edino pravega Boga – kako naj Ga potem časti in nadvse ljubi, in iz te ljubezni ljubi tudi svojega bližnjega kakor samega sebe?

5 Z zemeljskimi zakladi kar najbolje preskrbljeni človek sicer vidi svojega revnega bližnjega, toda ker sam ne trpi stiske, pravi: 'Preskrbljen sem, kaj mi mar drugi! Vsak naj poskrbi zase, pa mu ne bo treba trpeti pomanjkanja!'

6 Toda nekoč bom takšnemu človeku rekel: 'Zakaj si več, kot je bilo potrebno, skrbel zase in tako drugim odtegoval tisto, kar naj bi prejeli od Mene? Zato boš zdaj v Mojem kraljestvu zapuščen in boš moral prenašati revščino in stisko!'

7 In če se bo potem skušal opravičiti tako, da Vame ni verjel zato, ker ga ni o Meni nihče prav poučil, mu bom rekel: 'Kdo te je pa poučil o pravici, po kateri si zemeljske dobrine kot močnejši odtegnil ljudem, ki so bili do njih prav tako upravičeni, ti pa si jih kopičil le zase? Ali ne bi moral ravnati po zdravi pameti in po zakonu, ki pred očmi in ušesi vsakogar glasno razglaša, kako je urejena zemlja s svojo naravo, da zemlja s svojimi dobrinami ni tu samo zate, temveč mora biti tudi za vse druge ljudi?!

8 Ker nisi upošteval tistega, kar naj bi ti narekovala lastna pamet, tu, v Mojem kraljestvu, tvoja duševna stiska in revščina ne bosta upoštevana.

9 In če boš rekel, da nisi mogel verjeti v nobenega pravega Boga zato, ker te ni o Njem nihče prav poučil, ti bom rekel: 'Glej, še hud lažnivec si! Ali torej meniš, da so z Božjim duhom izpolnjeni in resnično razsvetljeni ljudje tudi tebi podobni potratneži, polni zemeljskih zakladov in dobrin? O, kako zelo se motiš!

10 Ko so revni in pomoči potrebni ljudje prišli pred vrata tvoje hiše in ti hoteli prinesiti sporočilo o enem, edino pravem Bogu, jim nisi dovolil predse – iz skopuškega strahu, da bi jim moral kaj dati ali da bi jim nazadnje dal celo prostovoljno, če bi te morda spreobrnil k trdni veri v enega, edino pravega Boga.

11 Da se z morebitnim spreobrnjenjem ne bi čutil dolžnega, da jim moraš kar koli dati, se raje nisi pustil spreobrniti, in se zaradi svoje skoposti tudi nisi dal z Božjim duhom razsvetljenemu človeku poučiti o enem, edino pravem Bogu.

12 Če je tako in nič drugače – zakaj se Mi potem zdaj opravičuješ, da se nisi menil za revne ljudi zato, ker zaradi svoje nepoučenosti o Bogu do njih nisi čutil obveznosti. Torej si v prvem primeru zaradi svojega pohlepa poteptal naravno pravico, ki jo upoštevajo vsi boljši pogani, v drugem pa si z opravičilom Meni dokazal, da si lažnivec; zato naj ti bo tukaj tudi dodeljeno plačilo, namenjeno pohlepnežu in lažnivcu, in naj Moji izbrani s teboj ravnajo tako, kakor si ti v materialnem svetu spoštoval enega edino pravega Boga in kakor si nadvse ljubil Njega in sočloveka!

13 Seme pravega spoznanja Boga in žive vere Vanj je najprej ljubezen do bližnjega, in v njej tudi čista ljubezen do Boga.

14 Kako bo mogel ta, ki ima tako trdo srce, da ubogega bližnjega, ki ga dobro vidi in ga ne sprejema z ljubeznijo, v svoji zakrknjeni

duševni slepoti ljubiti Boga, ki Ga ne more in noče videti niti kakor koli zaznati?

15 Glejte, nekoč se pred Menoj ne bo mogel opravičiti noben neskesan grešnik, ker sem vsakemu človeku omogočil, da bi spoznal resnico in njeno dobro; *poganu* – da bi spoznal stvari in razmere v velikem kraljestvu narave, ki so pred njegovimi očmi, in *judu* – po poti posebnega razodetja!

16 Zato vam znova pravim: Ko boste Očeta v Meni v Mojem imenu za kaj prosili, Ga prosite predvsem za neminljive zaklade Božjega kraljestva, in prejeli jih boste, z njimi pa tudi vse nujno, kar potrebujete za življenje na tej zemlji!

17 Komur bo dodeljeno veliko zemeljskih dobrin, naj jih upravlja v skladu z Očetovo ljubečo voljo, in potem bo – ker je znal na tem svetu dobro ravnati z majhnimi stvarmi –, v Mojem kraljestvu upravljal velike!«

18 Po tem Mojem daljšem govoru, so se Mi Jopljani iskreno zahvalili, toda nič več toliko z zunanjimi kretnjami, in ribič Me je z vso ljubeznijo in ponižnostjo vprašal, ali naj se zdaj kot zdravi in krepki moške že kar odpravijo domov.

19 **Jaz** pa sem rekel: »Kar zadeva Mene, vam ni treba niti oditi domov niti dlje časa ostati tukaj; toda če sem vam po zajtrku ponudi priložnost za pot domov, jo izrabite!«

20 Ko je ribič to slišal, je bil vesel; na vso moč si je namreč želel, da bi doma povedal vse, kar so on in sopotniki doživeli tukaj.

211. Rafael pri herodijancih

1 Tudi herodijanci so prišli iz zavetne kočice in se napotili k svoji ladji, da bi si ogledali, ali je še uporabna in primerna za nadaljnjo plovbo.

2 Še preden so ladjo prav zagledali, nas je, zbrane na majhni vzpetini, približno dvesto korakov od ladje, zagledal **stotnik** in rekel poveljniku: »Priatelj, ogled ladje prepustiva najinim zvestim plačancem, ti bodo tudi brez naju znali dobro presoditi, koliko je ladja še uporabna, midva pa se podajva k družbi na vzpetini na obrežju; zdi se mi namreč, da je med njimi tudi veliki Gospod in Mojster. Včeraj zvečer sem si dobro ogledal njegovo oblačilo in tudi oblačilo

čudovitega mladeniča. Nezgrešljiva sta; zato pohitiva gor k njima, saj je to najpomembnejše – vse drugo bo že še prišlo na vrsto.«

3 Komaj je to stotnik izgovoril, že je Rafael – ki ga je stotnik iz daljave prepoznal kot lepega mladeniča, opazil ga je namreč že prejšnji dan –, stal tesno ob njem in poveljniku. Oba sta se prestrašila nenadne Rafaelove navzočnosti; nista namreč mogla razumeti, kako je lahko v trenutku premagal razdaljo dvestotih korakov. Začela sta se ga zelo bati, zato se ga nista upala vprašati, kako se je mogel tako hitro znajti ob njiju.

4 **Rafael** pa ju je nagovoril: »Zakaj se me bojita? Nisem videti strašen in tudi nič neprijetnega vama ne bom pripravil, zato je vaju strah pred menoj odveč in nespameten! Ali tega ne uvidita?«

5 **Stotnik** je odgovoril: »O najmilejši mladenič, tako odveč in nespameten, kakor meniš, pa najin strah pred teboj pa tudi ni! Ne bilo bi tako presenetljivo, če bi priteklo do naju v nekaj trenutkih, kajti zdrav in krepak mladenič lahko teče skoraj tako hitro kakor preganjani jelen. Toda da si prišel do naju v trenutku kakor blisk in neslišno, pa je očitno le malo preveč. Začenjam misliti, da tvojemu, zdaj tudi najinemu Gospodu in Mojstru, res ni nič nemogoče, zato je tvoj nadvse hitri приход k nama tudi razumljiv. Rada bi predvsem izvedela, iz katerega, gotovo zelo pomembnega razloga te je veliki Gospod in Mojster tako bliskovito poslal sem dol k nama?«

6 **Rafael** je rekel: »Moram vama sporočiti, da se zdaj ne podajata gor k Njemu! Sam bo prišel dol k vama in vama povedal, kako naj bi ob prihodu v Jeruzalem ukrepala glede Heroda – ampak to bo Gospod povedal samo vama, brez prič.

7 Kot Gospodov služabnik pa moram storiti še nekaj, in to bo takoj uresničeno. Glej, vajina ladja ima zaradi močnega udarca ob to kamnito obrežje, zelo poškodovano dno. Če ne bi bila prav na najplitvejšem delu jezera, bi bila že dolgo pod vodo. Ker pa je tukaj jezero globoko le nekaj vatlov, se ne more globlje ugrezniti, kot se že je.

8 Poglejta zdaj vajine plačance, kako zmajujejo z glavami, ko se posvetujejo še z drugimi kapitani o tem, kaj bi bilo treba storiti z vajino preluknjano ladjo! Prav nič ne bi pomagalo, če bi iz nje odstranili vodo – to bi bilo nekako tako, kakor če bi hoteli izprazniti potok. Kajti toliko vode, kot bi je odstranili iz njega, toliko in nato še veliko več bi spet znova priteklo vanj. Tako je tudi z vajino ladjo – pojditata torej pogumno z menoj in se prepričajta.«

1 Poveljnik, stotnik in tudi drugi njima podrejeni vodje in vodniki so šli z Rafaelom k ladji in jo na žalost res našli prav takšno, kakor jo je stotniku in poveljniku opisal Rafael.

2 Tako je presodilo tudi **deset plačancev** s kapitani vred, zato so rekli poveljniku: »Gospod in naš poveljnik, ta ladja najmanj osem do deset dni ne bo uporabna. Najprej jo je treba dvigniti na kopno, potem jo bodo morali temeljito pregledati usposobljeni tesarji, jo popraviti in preskusiti, sicer se v tem muhastem vremenu ni pametno z njo podati na visoke valove tega zmeraj nemirnega jezera!«

3 O tem sta se prepričala tudi poveljnik in stotnik, **stotnik** pa je rekel Rafaelu: »Mili mladenič, prej si rekel, da si k nam tako čudežno hitro prišel tudi zato, da bi to ladjo spet usposobil za nas. Kako ti bo to uspelo, saj ob njej že vsi zmajujejo z glavami? Dvajset volov jo bo komaj potegnilo na kopno in potem bodo potrebni še tesarji!«

4 **Rafael** je odgovoril: »Tako kakor vsi ljudje tudi vidva presojata po svoji nemoči, jaz pa po Božji moči v sebi, in tako za usposobitev ladje ne bom potreboval veliko več časa, kot sem ga potreboval, da sem prišel od Gospoda do vaju. Toda tokrat se ne prestrašita tako zelo, kakor sta se prej, ob mojem naglem prihodu.

5 Glej, iz Božje volje v sebi hočem, da se ta ladja kar najhitreje popravi! In že je popravljena! Naročita, naj se nanjo povzpnejo vajini plačanci in drugi kapitani ter jo pregledajo – pa ne bodo našli najmanjše napake niti zunaj niti znotraj.«

6 Osupli so ladjo pregledovali od zunaj in znotraj, vendar niso mogli odkriti niti najmanjše pomanjkljivosti. Od znotraj je bila tako suha, kakor da ne bi v njeno notranjost nikoli vdrla niti kapljica vode, od zunaj pa je bila videti na novo in sveže stesana.

7 Po pregledu so **vs**i rekli: »To je čudež vseh čudežev! S takšno ladjo je človek varen tudi na širnem morju!«

8 Herodijanci so čedalje pozorneje opazovali domnevnega mladeniča in niso vedeli, kaj naj si mislijo.

9 Čez čas je **poveljnik** rekel: »In proti takšnim ljudem se je hotel bojevati Herod?! On, muha proti več tisoč levom!«

10 **Rafael** je nato rekel: »Da, da, to si dobro in prav povedal! Ljudje, ki nimajo prave, notranje življenjske luči, se slepijo, pogosto se lotevajo stvari in ukrepov, ki jih ne morejo uresničiti, tako kot od rojstva slepi ne more določiti barve. Toda to številnih takšnih blodnih ljudi

ne ovira, da ne bi hoteli z vsemi zemeljskimi sredstvi, ki jih imajo na voljo, uresničiti nečesa povsem nemogočega. In če jim to s prvim poskusom ne uspe, ne odnehajo, temveč poskušajo znova in znova; in čeprav so po številnih poskusih prav tako neuspešni kakor ob prvem poskusu, poskušajo zmeraj znova, in sicer vse dotlej, dokler zaradi tega ne propadejo.

11 Pogosto ponovljeni ponesrečeni poskus naj bi bil številnim drugim ljudem dober poduk; toda ne, mislijo, životarijo in ravnajo prav tako nesmiselno naprej, kot so to počeli že njihovi neuspešni predniki, in zato drviijo v pogubo, tako kakor so njihovi nespametni predniki.

12 Tistemu, ki sam nekaj hoče in se nikomur ne dá poučiti, se nikoli ne godi krivica! Njegova svobodna volja, ki mu je bila od Boga dana za samoizpopolnitev, je bila zlorabljen in človeka še prehitro pahne v brezno nesreče in uničenja, tako kot je pahnila njegove prednike. Človek na podlagi različnih izkušenj zanesljivo ve, da bo propadel, če bo sledil stopinjam prednikov in nadaljeval po njihovi neuspešni in sebični poti; toda, kot povedano, kdor se ne da poučiti resnici, je sam kriv, če zanesljivo propade.

13 Tako kot se je že zgodilo vsem zlobnim norcem, se bo kmalu tudi Herodu, delno že v tem življenju, še tisočkrat huje pa za zmeraj v velikem onstranstvu.

14 To vam lahko zagotovim, saj onstranstvo dobro poznam, in to iz lahko razumljivega razloga, ker že dolgo prebivam v njem. To, da zdaj vidno hodim med ljudmi, med njimi delujem in jih v Gospodovem imenu poučujem z besedo in dejanjem, je velika Gospodova milost. Gospod zdaj sam kot človek hodi med ljudmi, jih poučuje in jim vsepovsod kaže velike zmote, v katere so zašli. Zdaj veste tudi to, kdo sem, zato se ne čudite mojim, vam sicer nedojemljivim dejanjem.«

213. Gospod pri herodijancih

1 Ko je Rafael to povedal poveljniku, je bil ta s sopotniki vred še bolj osupel, čez čas pa se je nekoliko plaho oglasil (**poveljnik**): »Kaj – duh iz onstranstva si? – O duhovih smo tu in tam že kdaj slišati pripovedovati pravljíčne stvari, tudi v *Pismu* so pogosto omenjani. Toda jaz sam in z menoj gotovo še številni tisočkrat tisoči vanje že dolgo

skoraj ne verjamemo več in med nami tudi ni nikogar, ki bi se hvalil, da je videl kakšnega duha in z njim govoril.

2 K nam so sicer prihajali čarodeji, nekaj z Jutrovega, nekaj iz Egipta; ob svoji obsežni prevarantski umetnosti čaranja so se ukvarjali še z zaklinjanjem duhov in ljudem prikazovali tudi nekatere, vedno zelo srhljive človeške podobe. Kaj kmalu pa smo spoznali, kdo se skriva za temi pojavi – in tako so zlasti bolj izobraženi in izkušeni ljudje komaj verjeli v takšno magično zaklinjanje duhov, ki je veri v onstranski obstoj duhov neprimerno bolj škodovalo kakor koristilo.

3 Preprosto ljudstvo, ki ničesar ne razume in o ničemer ne razmišlja, ker ga ni nihče poučil o takšnih prevarantskih, dobičkaželjnih čarodejih, sicer še verjame, da zmorejo nekateri ljudje klicati duhove iz onstranstva. Toda nam se je takšna vera ljudstva, čeprav smo jo radi dopuščali in jo iz nekaterih lahko razumljivih razlogov še zmeraj dopuščamo, zdela najbolj ničeva neumnost.

4 Toda zdaj si nas ti, resnično pomembni in mogočni duh iz velikega onstranstva poučil drugače, in odslej bomo nedvoumno verjeli v obstoj duhov in tudi v to, da se ti lahko vidno prikažejo pred človeškimi očmi. Da nisi naraven človek, kakršni smo mi, si že dokazal s svojim bliskovitim prihodom in nato še bolj z nenadnim popraviplom naše zelo poškodovane ladje. In ker si nam zdaj tudi odkrito in javno povedal, kdo si, toliko trdneje verjamemo, da si resnično popolni duh iz velikega nebeškega onstranstva.

5 Med drugim si tudi rekel, da si že zelo dolgo prebivalec onstranstva. Iz tega lahko razberemo, da si morda nekoč kot človek iz mesa in krvi že živel na tej zemlji?«

6 **Rafael** je odgovoril: »Vsekakor – vendar še veliko pred Noetom! Imenoval sem se Henoh, več vam za zdaj ni treba vedeti. Zdaj pa prihaja k vam že sam Gospod in z njim tudi Mark, zdajšnji lastnik tega kopališča in zdravilišča. Kar vam bo rekel Gospod, to storite, jaz pa se bom vrnil v Gospodovo družbo.«

7 Komaj je Rafael to izgovoril, že se je znašel v družbi zgoraj, in temu so se poveljnik in njegovi sopotniki spet zelo začudili.

8 **Stotnik** je rekel: »Da, prijatelj, to je več kakor nazoren dokaz, da je nadvse mili mladenič popolni in pristni angelski duh, kajti samo popolni duhovi se lahko gibljejo hitro kakor misli. Zdaj pa se nam je že tudi Gospod zelo približal in spodobi se, da Ga dočakamo z vsem mogočim spoštovanjem!«

9 Ko sem nato kar najbolj prijazno stopil k njim, so vsi položili roke križem čez prsi in pokleknili.

10 Jaz pa sem jim ljubeznivo dejal: »Otroci, in zdaj prijatelji, hitro vstanite! Nikakršen malik nisem in tudi ne potrebujem nobenega zunanjega obrednega čaščenja! Pogledal sem v vaša srca in ugajajo Mi, drugega pa ne potrebujem!«

11 Po teh Mojih besedah so vsi hitro vstali in se Mi zahvalili, ker sem jim rešil življenje, ter za milost, ljubezen in veliko prijaznost, ki so je bili deležni namesto zaslužene kazni; hkrati so Me prosili za popolno odpuščanje greha, ki bi ga bili skoraj zagrešili nad Menoj.

12 Nato sem jim rekel (Jaz): »Izpolnjujte to, kar ste sklenili; v Meni priznavajte edinega Gospoda in Mojstra, Boga resnično ljubite nadvse s tem, da ljubite svoje bližnje kakor sami sebe in ste pravični do vsakogar, in vsi grehi vam bodo odpuščeni.

13 Če ste komu prizadejali krivico, jo, če je le mogoče, tudi popravite. Če to ni več mogoče, pa delajte dobro drugim revežem – tako boste zbirali zaklade za prihodnje življenje v Mojem večnem nebeškem kraljestvu.

14 V tem je, povedano na kratko, Moj nauk, namenjen vam, ljudem, ki povzema Mojzesa in vse preroke. Če ga boste uresničevali z dejanji, boste tudi Moji pravi učenci in Jaz bom v duhu prebival v vaših srcih kakor moč Svoje ljubezni, vpeljal vas bom v vso modrost in vam dal večno življenje; kajti to lahko storim samo Jaz, kajti Jaz sem svetloba, pot in življenje!

15 Jaz sem luč Očetove ljubezni v Sebi; in tako kot je ljubezen življenje, je isto in eno življenje tudi luč. Kdor torej veruje Vame, da Jaz kot pravi Sin ali Luč ves čas izhajam iz Očeta, ki je ljubezen, ta zagotovo veruje tudi v večnega, svetega Očeta, ki Me je poslal na ta svet kot pravo in živo luč, da bi vsi, ki verujejo Vame, imeli v sebi večno življenje.

16 Verujte torej, da sem Jaz kot luč in življenje najresničnejši Sin večnega Očeta, ki je ustvaril vse – nebo in to zemljo ter vse, kar je na nebu in na tej zemlji in v vsej neskončnosti –, živite in delajte ves čas po Mojem nauku, ljubite torej Boga nadvse in svoje bližnje kakor sami sebe, in tako boste imeli večno življenje v sebi. In ko boste nekoč umrli telesno, bo vaša duša kljub temu živela naprej v svetli in polni zavesti in nikdar ne bo videla, čutila in okusila smrti.

17 Če ste to razumeli, v srcih neomajno sklenite, da boste postali in vedno ostali dejavni po teh Mojih besedah.«

1 **Poveljnik** je rekel: »O Gospod in Mojster, tudi dejavni bomo vsi, ker zdaj že vemo, *kdo* v Tebi nam je govoril tako, kakor ni doslej še noben človek govoril ljudem. Ti edini si resnično Gospod sam in boš to tudi na vekomaj ostal.

2 Zdaj pa mi, o Gospod, najbolj milostno dovoli, da Te vprašam, kaj naj storimo s Herodom. Ali je prav in Ti je pogodu, če izpeljemo svoje dogovorjene sklepe v dobro številnih revnih in trpečih, ki jih je Herod z davki brezsrčno in neusmiljeno prepogosto zatiral s svojimi pravimi biriči in brezvestnimi plačanci, kakršni so bili ti, ki so potonili z ladjami?«

3 **Jaz** sem odgovoril: »Kar je prav, je tudi dobro! Preden pa boste kaj ukrenili proti pretkanemu lisjaku, si vse dobro oglejte in se temeljito posvetujte v Mojem imenu. Opustite pa vse strasti in vso jezo, vsak korak načrtujte zelo pametno, da vam nihče ne bo mogel zastaviti poti in onemogočil vse vaše dobre sklepe.

4 Če boste ravnali v Mojem imenu in po Mojem nasvetu, boste lisjaka zlahka spravili v kot, in moral bo popustiti vašim pravičnim zahtevam. Vendar zadeve ne razglašajte, dokler ne boste vsega napeljali tako, da ne bo mogel uiti nastavljeni pasti; kajti lisjak ima pretanjena ušesa in človek se mora tiho in brezšumno splaziti k njegovi lisičini, da bi mu lahko pripravil učinkovito past.

5 Tudi Mene in Mojega delovanja ne razglašajte še bolj, kakor že je, zlasti ne pred lisjakom; povejte le to, kaj se vam je zaradi vaše zaslepljene vneme zgodilo, in da ste Me našli na rimskem zavarovanem ozemlju, na katerem pa proti Meni niste smeli in mogli ukrepati, in to prvič, zavoľjo zakona, in drugič, zaradi svoje šibkosti, ki vam jo je povzročilo neurje. Da je to res, bodo potrdili prijatelj Mark in še številni drugi, dodatno bodo pričali o tem tudi prebivalci Tiberije, Herod pa jim bo potem že povrnil povzročeno škodo. O nadaljnjih načrtih proti njemu pa naj ne izve ničesar.

6 In zdaj še nekaj! Revni in bolni Jopljani so prišli sem zaradi zdravljenja in bili tudi ozdravljeni. Po zajtrku jih vzemite s seboj na obnovljeno ladjo in odpeljite v Tiberijo, od tam pa se bodo potem odpravili v domovino. Od teh Jopljanov boste izvedeli o Meni še veliko – tudi kaj takega, česar tukaj niste mogli. To bo vaša srca, vašo vero in ljubezen do Mene zelo okrepilo.

7 V Tiberiji jim boste lahko od svojega preobilja dali denar, potreben za pot, in to vam bo poplačano. Kar sem vam povedal, storite.

8 Zdaj pa se odpravimo k zajtrku! V vaši koči vas že čakajo pripravljene zajtrke, odvzeto orožje in dobro napisana pričevanja za Heroda. In tako se bomo zdaj poslovili v miru, prijateljstvu in ljubezni!»

9 Po teh Mojih besedah so se Mi herodijanci zahvalili iz vsega srca, Me prosili, naj jih nikoli ne zapustim s Svojo milostjo in ljubeznijo, in nato naglo odšli v svojo kočo.

10 Z Markom pa sva se odpravila v našo hišo, vsi Moji učenci in drugi navzoči so storili enako, ko so videli, da greva proti hiši. Takoj smo sedli za svojo mizo in začeli uživati dobro pripravljene zajtrke, enako tudi Jopljani v svojem že znanem kotu.

11 Po zajtrku Me je **Mark** vprašal: »Gospod in Mojster, kdo pa je herodijancem v tako neverjetno kratkem času napisal pričevanja?«

12 Pokazal sem na Rafaela in odgovoril (**Jaz**): »Ali ne poznaš Mojega hitrega pisarja?«

13 **Mark** je rekel: »Tako torej! Ta zadeva, ki sem se je resnično nekoliko bal, saj nisem več pisar, je bila torej zlahka opravljena. Zelo sem vesel, da je to kar najbolje urejeno. Jopljanom pa je treba verjetno zdaj povedati, kaj morajo storiti?«

14 **Jaz** sem odgovoril: »Tudi to ni potrebno. Rafael jih je že poučil, kaj naj storijo po zajtrku, če želijo – zdaj že vstajajo od mize in kmalu bodo pri herodijancih.«

15 Ko je **Mark** videl, da Jopljani vstajajo od mize, in brez na zunaj vidnega slovesa in ne da bi se Mi glasno zahvalili, hitijo k vratom, je rekel: »Je pa le nekoliko nenavadno, da nas ti ljudje tako ravnodušno zapuščajo!«

16 **Jaz** sem rekel: »Mar nisi na obrežju slišal, kako sem jih poučil glede vidnega izražanja hvaležnosti in o molitvi in prošnji z ustnicami ter povedal, kakšne so posledice takšnega ravnanja?«

17 Zdaj so torej pred Menoj ravnali prav, zato naj vas njihova zgolj navidezna ravnodušnost do nas ne moti, saj so se v srcih poslovili od nas toliko bolj vzradoščeni in nam niso povzročili težav.«

18 Ko je **Mark** to slišal, se je pomiril.

19 Drugi navzoči pa so pristopili k Meni in Me vprašali, ali naj se tudi oni podajo v domovino.

20 **Jaz** sem rekel: »Vsi, razen Kisjona, Filopolda in rimskega sodnika, naj odidejo domov, tam pa prijateljem zvesto prenesejo vse, kar so tukaj slišali in videli, in tako širijo Moje kraljestvo med ljudmi.«

Vseh mogočih priložnosti za to ne manjka. Jaz bom ostal tukaj še nekaj dni in si privoščil malo miru.«

21 Ko sem to povedal, so prišli zdravnik, drugi ozdravljeni Grki, gostilničar iz Jezaire, znani ribiči iz njene okolice, nekaj ribičev iz trstičevja, ki so dopotovali sem in bili nekoč kiniki – vsi so se Mi zahvalili za vse, kar so tukaj prejeli telesno in duhovno –, in se nato napotili v domače kraje. Nekaj se jih je po kopnem napotilo proti zahodu, drugi so nadaljevali po vodi. Mi pa smo še približno uro ostali v hiši in se pogovarjali o marsičem koristnem, dobrem in resničnem.

Konec devete knjige

Vsebina

GOSPOD NA POTI IZ ESEJE V JERIHO

1. Gospod sreča množico revnih romarjev	5
2. Čudež v gostilničarjevi hiši	7
3. Ozdravitev vročične Helene	9
4. Gospod pričuje o Sebi.....	12
5. Prihod pred Jeriho.....	14

GOSPOD V JERIHI

6. Vnovično srečanje s Kadom.....	17
7. Gospod in bolni trgovec iz Sidona.....	19
8. Harfist poje o Gospodu	21
9. Pevčevo plačilo.....	22
10. Grk prosi Gospoda za pojasnilo o stvarjenju	25
11. Gospod ozdravi Grka z bolnim želodcem	26
12. Gospod pouči Grke.....	29
13. Nesramni telovadci pravično kaznovani.....	31
14. Grki premišljujejo, kam so izginili telovadci	33
15. Sodna razprava v gostišču.....	35
16. Življenjska zgodba roparjev	37
17. Gostilničarjevo ogorčenje in njegov dobri namen	38
18. Vera treh roparjev	41
19. Vodenje ljudi.....	42
20. Nojed sprašuje po pravem Božjem nauku	45
21. Družinske razmere Hiponija, očeta treh tatov	46
22. O človekovi usodi.....	48
23. O nujnosti in namenu skušnjav.....	50
24. Nojedovi pomisleki o Gospodovi božanskosti	51
25. Naravni človek in človek, prežet z Božjim duhom.....	52

GOSPOD NA POTI IZ JERIHE V NAHIM V JUDEJI (Luka 19)

26. Gospodov odhod iz Jerihe. Zaharij na murvi.....	54
27. Prilika o zaupanih funtih	56
28. Gospod ozdravi Zahejevega sina.....	60
29. Zakaj je bil sin obseden	62
30. O meri dobrega in zlega	64

31. Poganska vas z Merkurjevim templjem.....	65
32. Ozdravitev slepe deklice Ahaje.....	68

GOSPOD V NAHIMU V JUDEJI

33. Obuditev mrtvega mladeniča v Nahimu.....	71
34. Prepир glede Gospodove osebnosti.....	73
35. O dopustitvi stiske in bolezni	75
36. Zakaj je Gospod obiskal vdovo.....	77
37. Pogoji za osebno Božje razodetje	80
38. Mladeničeva skrb	82
39. Jakob sprašuje o duhovnem pomenu obuditve mrtvega mladeniča.....	84
40. O duhovnem stanju našega časa	86
41. Učenčevo vprašanje o zatemnitvi čistega Jezusovega nauka	88
42. Vdova in njen sin pričujeta pred ljudstvom.....	90
43. Znamenja Gospodove duhovne navzočnosti	93
44. Pravo čaščenje Gospoda.....	94

GOSPODOVO POTOVANJE SKOZI SAMARIJO

45. Karavana roparjev	97
46. Roparjevo priznanje.....	99
47. Preoblikovanje puščave	100
48. Gospod blagoslovi puščavo.....	102
49. Prevzem rodovitne kolonije.....	104
50. Gospod s Svojimi v prenočišču v Samariji.....	106
51. Gostilničar sprašuje po Gospodu.....	108
52. Čudež s plemenitimi ribami	110
53. Gostilničar prepozna Gospoda	113
54. Prispodoba dogodkov v gostišču	116
55. Razkošna miza za zajtrk	118
56. Šolanje prerokov.....	121
57. Pravi preroki	123
58. Božja dediščina	124
59. Blagoslov sadežev v samarijski vasici	126
60. Vzrok za blaginjo prebivalcev.....	129
61. Obsedeni povsem ozdravi.....	131
62. Gospodova obljuba in blagoslov prebivalcem gorske vasi.....	134
63. Gospod s Svojimi v pragozdu v Samariji.....	136

GOSPOD V GALILEJI

64. V galilejskem prenočišču	139
65. Gospod se da prepoznati gostilničarju	141
66. Ozdravitev desetih gobavcev (Luka 17, 11–19)	144
67. Farizeji in pismouki skušajo Gospoda. Luka 17, 20, 21	147
68. Gospod ozdravi bolnega gostilničarjevega hlapca.....	151
69. Vrednost tempeljskih pravil.....	153
70. Vnovični Gospodov prihod. Luka 17, 22–36	155
71. Zadnje obdobje pred vnovičnim Gospodovim prihodom. Luka 17,37.....	158
72. Božje kraljestvo.....	160
73. Gospodovo pojasnilo o uživanju Njegovega mesa in pitju Njegove krvi	162
74. Pomen ravnanja po Božji besedi	164
75. Nočna nevihta.....	166
76. Mlajši farizej začanja prepoznavati Gospoda	169
77. V poškodovani sinagogi.....	171
78. Pismoukova duhovna tema	173
79. Pismoukove sanje	175
80. Farizej razloži sanje	177
81. Tempeljska duhovnika poiščeta Gospoda.....	179
82. Čudež z vinom in njegove posledice.....	180
83. O drevesu življenja in drevesu spoznanja	182
84. »Adam, kje si?« – pomembno vprašanje.....	184
85. O Gospodovem učlovečenju.....	185
86. O pravem strahu pred Bogom	187
87. Urjenje v veri in zaupanju	188
88. Učinek nenehnih prošenj. Prilika o zatirani vdovi in krutem sodniku, Luka 18, 1–8.....	190
89. Kako bo z vero v prihodnje.....	192
90. O novem času	194
91. Postopno očiščevanje znanosti.....	196
92. Mojzesova in Jozuetova modrost	197
93. Kako razbirati prispedobe	199
94. Gospodov vnovični prihod	201
95. Kosilo	203
96. Odhod v Kano	206

GOSPOD V KANI

97. V gostišču v Kani.....	208
98. Gostilničar in Juda Iškarijot	210
99. Gospod o Judu Iškarijotu	213
100. Od prave poti k pravemu cilju. Napačen in pravilen razvoj razuma.....	214
101. Vzroki stisk na zemlji	216
102. Naloga človekove duše na zemlji.....	219
103. Človekova pot do cilja	220
104. Popotniki pred gostiščem.....	222
105. Indijski Judje poročajo o namenu svojega potovanja.....	224
106. Dekličine sanje.....	227
107. Deklica prepozna Gospoda.....	230
108. O moči duha	232
109. Pravo praznovanje sabata.....	235
110. Karavana iz Perzije v gostišču.....	239
111. Gospod ozdravi bolnega trgovskega poslovodjo	241
112. Gospod določi Perzijcem nalogo	244
113. Gospodov odhod iz Kane.....	246

GOSPOD V KISU OB GALILEJSKEM JEZERU

114. Gospod se sreča s Filipoldom.....	248
115. Domovina indijskih Judov	251
116. Vesela pojedina pri Kisjonu	252
117. Tempeljski duhovniki iz Jeruzalema iščejo Gospoda.....	256
118. Pogovor med Gospodom in tempeljskima duhovnikoma.....	260
119. Gospod pokliče tri nadangele: Mihaela, Gabriela in Rafaela	264
120. Domneve tempeljskih duhovnikov o treh nadangelih.....	267
121. Gospod razloži 13. poglavje Ezekielja	270
122. Tempeljski duhovniki dobijo grška oblačila.....	275
123. Samarijani iščejo Gospoda.....	277
124. Težave pri razlagi ljudem.....	280
125. Pomen pravega znanja o naravi.....	282
126. Samarijani občudujejo Gospodovo pojavo	284
127. O uživanju različnega mesa in sadežev	286
128. Kosilo pri Kisjonu	288
129. Strah pred Bogom in ljubezen do Boga.....	290
130. Gabriel priča o Mariji	292
131. Obilen ulov.....	294
132. Gospod da napotke.....	298

133. Gospod odpošlje indijske Jude v njihovo domovino.....	301
134. Gospod pripoveduje o Svoji skušnjavi v puščavi (Matej 4, 1–11)	302

GOSPOD V JEZAIRI

135. Potovanje od Kisa do Jezaire.....	307
136. Gospod in revni ribič.....	310
137. Večerno opazovanje	312
138. Sporazumevanje z dobrimi duhovi.....	314
139. Gospod razlaga o planetu Mars.....	317
140. Pogumni čolnar	320
141. Bistvo onstranstva	323
142. Delovanje duše.....	325
143. Delovanje duhov	326
144. Pomen Gospodovih napovedi za prihodnost.....	328
145. Ponižnost delavcev v Gospodovem vinogradu	330
146. Gospod obišče zaliv revnih ribičev	332
147. Ribiči pozdravijo Gospoda	335
148. Ljubezen, blagost in potrpljenje so boljši kakor pravična vnema.....	338
149. Gospod napove Svoj konec.....	340

GOSPOD V OKOLICI CEZAREJE FILIPOVE

150. Potovanje od Kisa k Marku pri Cezareji Filipovi.....	343
151. Mark poroča o učinkih zdravilne vode v svojih toplicah	345
152. Učenci sprašujejo Gospoda, zakaj se veseli narave.....	348
153. Gospod in Grka.....	350
154. Duhovno iskanje Grkov	352
155. Grka sprašujeta o Gospodovi vsevednosti.....	354
156. Grka premišlujeta o edino pravem Bogu.....	357
157. Gospod poučuje o enem, edino pravem Bogu.....	358
158. Grka prepoznata Gospoda. Bolezni, njihov namen in vzroki.....	360
159. Uresničevanje ljubezni do bližnjega	362
160. Izkušnje in pričevanje grškega zdravnika o Gospodu.....	365
161. Zdravnikovo pričevanje	367
162. Pogovor med visokim rimskim sodnikom in grškim zdravnikom.....	369
163. Sodnikov dvom.....	371
164. Spreobrnjeni sodnik ozdravi zaradi svoje vere.....	374

165. Ozdravljeni pridejo h Gospodu	376
166. Gospod da napotke verujočim	378
167. Rimljan postane ob lepem razgledu otožen	380
168. Rimljanova želja	381
169. Rimljan se pogovarja z umrlim očetom	383
170. Gospod pojasnjuje razmere v onstranstvu	386
171. Vodenje človeških duš do izpopolnitve	389
172. Gospod pokliče Rafaela, da pojasni bistvo Božjega kraljestva.....	391
173. Bistvo Božjega kraljestva.....	393
174. Rafaelovo bistvo	395
175. Zdravnik si ne zmore razložiti Rafaelove biti	396
176. O bivanju in nebivanju	398
177. Zdravnikovo spraševanje	400
178. Nujno zastiranje spominov	401
179. O Gospodovi modrosti.....	403
180. Zdravnik in učenci se zahvaljujejo za pouk.....	405
181. Poglavitne ovire duhovnega napredka	407
182. Pot rešitve materialnih duš	408
183. Rafaelovo poučevanje	410
184. O prevzemu Gospodovega nauka	412
185. O lažnih in pravih prerokih	413
186. Ozdravitev bolnikov iz Jope.....	415
187. Grk se čudi zdravilnemu obedu	417
188. Ozdravljeni in njihovi kapitani.....	418
189. Ozdravljeni ribič dokaže kapitanom Gospodovo božanskost.....	420
190. Zdravnik sprašuje o mani v puščavi	421
191. Rafaelovo pojasnilo o hrani Izraelcev v puščavi	423
192. Zrcaljenje v ozračju.....	425
193. Razlogi za večjo duhovno moč poganov.....	427
194. Judje sprejmejo razodetje	429
195. Gospod povabi ribiče iz Jope k večerji	431
196. Vihar in kaj ponazarja	434
197. O angelovi navzočnosti med ljudmi	436
198. Smrt Herodovih plačancev	439
199. Poveljnik herodijancev se reši.....	440
200. Poveljniki nameni	442
201. Gospod ugodi želji herodijancev	444
202. Pogovor med stotnikom in poveljnikom	446
203. Stotnikova želja se izpolni	447
204. Stotnik Leander pred Gospodom.....	449

205. Poveljnikovo pravo spoznanje in njegov namen.....	452
206. Posvetovanje herodijancev.....	454
207. Čudovito jutro ob jezeru.....	456
208. Pogovor o pticah selivkah.....	457
209. Nevarnosti ceremonialne Božje službe in molitve.....	459
210. Usoda trdosrčnih v onstranstvu.....	461
211. Rafael pri herodijancih.....	463
212. Rafael obnovi poškodovano ladjo.....	465
213. Gospod pri herodijancih.....	466
214. Gostje odidejo v domače kraje.....	469

MARIBORSKA KNJIŽNICA
MARIBOR, Rotovški trg 2
4

Knjižnica Nova vas

1

LORBER, J.

Janezov . . . /9

141.332:27-247.8

00872667

COBISS ©

MARIBORSKA KNJIŽNICA

Jakob Lorber se je rodil 22. julija 180škemu očetu v Kaniži pri Jarenini, ki Obiskoval je ljudsko šolo v Jarenini

višji pedagoški tečaj za učitelje, preživljal se je z glasbenimi nastopi in poučevanjem glasbe. Bil je zelo veren. Ko se je zjutraj, 15. marca 1840, namenil, da bo sprejel častni poklic kapelnika v Trstu, je nenadoma, med opravljanjem jutranje molitve, zaslišal iz okolice srca, kot sam pravi, Kristusov glas, ki mu je govoril. Besede so zvenele kot ukaz: »Vstani, vzemi svoje pisalo in piši!« In Lorber je ubogal. Z notranjo besedo mu je Gospod narekoval velikansko delo, ki ga je pisal v nemški gotici in ga označujemo z izrazom *Novo razodetje*. Obsega 25 večinoma zelo obsežnih knjig, v katerih Gospod odgovarja na vsa vprašanja, ki zadevajo človekovo življenje, smrt, onstransko življenje, zakonitosti veselja in stvarjenja.

Lorberjeva duhovna podoba sveta temelji na čistem Kristusovem nauku in postavlja človeka v središče Božjega stvariteljskega načrta. Utira nov dostop do univerzalnega razumevanja poduhovljenega, kozmičnega krščanstva, ki povezuje vero in znanost in zmore premostiti prepad med duhom in materijo, med vero in znanjem.

CENA: 33 EUR

9 789616 087506